

dlužnice-deponentky odporující si nároky, byli o tomto složení k soudu 4. února 1939 vyrozuměni. Složení k soudu stalo se, jak dovozeno, po právu, t. j. za splnění zákonných podmínek, a nastaly proto právní účinky soudního složení, spočívající v soluci (srov. Sedláček; Komentář, díl VI, str. 289 a Klang: Kommentar, díl IV, str. 422). Dlužnice-deponentka si vrácení deposita nevyhradila, práva dispozice s depositem pozbyla a již proto je žaloba, by dala souhlas k vydání deposita žalobci, neopodstatněná.

Čís. 17477.

Ustanovením § 1 nař. Reichsprotektora für Böhmen und Mähren o židovském majetku z 21. června 1939 jsou zakázána jen právní jednání, jimiž žid sám nakládá se svými nemovitostmi.

K vedení exekuce na nemovitost, jejímž vlastníkem je žid, není třeba zvláštního písemného schválení podle § 2 dotč. nařízení.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1939, R I 662/39.)

Prv ý s o u d povolil zajišťovací exekuci nuceným záznamem zástavního práva na nemovitost dlužníka-žida. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Podle nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren o židovském majetku ze dne 21. června 1939 č. 6 Věstníku nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren jest židům, židovským podnikům dovoleno nakládati nemovitostmi jen se zvláštním písemným schválením, které udílí Reichsprotektor für Böhmen und Mähren (§§ 1 a 2). Povinná strana jest židem a poněvadž exekuce vede se na její nemovitost, byla podle citovaných ustanovení strana vymáhající povinna předložit současně s návrhem ono zvláštní písemné schválení. To se však nestalo. Tento nedostatek jest povahy materiální, poněvadž všechny právní úkony a za takové jest pokládati i exekuci zajišťovací, nemají právní účinnosti, když odporují předpisu § 1 cit. nař. (§ 1, odst. 3 nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren). K tomuto nedostatku bylo hleděti i z moci úřadu, poněvadž nařízení jest vydáno v zájmu veřejném. Ježto napadené usnesení odporuje nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren ze dne 21. června 1939, odporuje i § 54 č. 3 ex. ř. a proto soud pochybil, když exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 1 nařízení Reichsprotektora für Böhmen und Mähren o židovském majetku ze dne 21. června 1939, Věstník Reichsprotektora für Böhmen und Mähren č. 6 str. 45 jest židům a židovským podnikům dovoleno nakládati s nemovitostmi a právy na nemovitostech jen se zvláštním písemným schválením. To značí, že jsou zakázána jen právní jed-

nání žida, jimiž on sám nakládá se svými nemovitostmi atd., tedy takové úkony, k jichž platnosti se vyžaduje projev jeho svobodné vůle; při nich musí býti dán souhlas k nakládání s jeho nemovitým majetkem. Exekuce na nemovitý majetek není však podmíněna projevem vůle dlužníkovy, naopak děje se i proti jeho vůli, takže dlužník není při nakládání se svým nemovitým majetkem, vede-li se na něj exekuce, sám zúčastněn způsobem výše výtčeným. Nebylo proto zapotřebí zvláštního písemného schválení podle § 2 zmíněného nařízení k tomu, aby mohla býti povolena exekuce zajišťovací na nemovitost dlužníkovu. Poněvadž však rekursní soud, vycházející z opačného právního názoru, se nezbýval ostatními námitkami dlužníkovy rekursu proti povolení navržené exekuce, bylo uloženo rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

Čís. 17478.

Proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen zamítavý rozsudek soudu první stolice ve sporu, v němž se několik žalobců domáhá zaplacení pohledávky převyšující částku 7.000 K, je dovolání žalobců přece nepřipustné (§ 502, odst. 3 c. ř. s.), jestliže ani nepřednesli, že jsou podle dohody stran oprávněni požadovati celou pohledávku rukou nerozdílnou (§ 892 obč. zák.), ani to nevyplývá ze skutkového děje, a jestliže částka připadající takto na každého z žalobců (§ 889 obč. zák.), nepřevyšuje 7.000 K.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1939, Rv I 1201/39.)

Žalobci Antonín F. a Karla F. domáhají se na žalované Bohuslavu P. a Marii P. zaplacení 12.700 K. Nižší soudy zamítly žalobu. Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Žalobci Antonín a Karla F. domáhají se žalobou proti Bohuslavu a Marii P. zaplacení pohledávek, na něž mají nárok podle mimosoudní dohody ze dne 17. května 1933, kterou urovnali spor o splnění kupní smlouvy o velkostatku u krajského soudu civilního v P. Po omezení odvolání žalobci při ústním jednání ze dne 27. června 1939 zůstaly předmětem sporu pohledávky, jimiž prý žalovaní při vyúčtování proti úmluvě ze dne 17. května 1933 žalobce zatížili a to: 1. pohledávka na zaplacení částky 9.460 K na útratách Dr. R., jež měly žalovaní hraditi ze svého, 2. částka 2.700 K z manipulačních poplatků a 3. částka 540 K z vkladného poplatku, o kteréžto poplatky žalovaní proti úmluvě žalobcům méně k dobru připsali. Jde tedy o plnění dělitelné a ježto žalobci nepřednesli a ze skutkového děje nevyplývá, že podle dohody stran byl každý ze žalobců oprávněn požadovati po žalovaných celou pohledávku,